

Sygn. akt III AUa 1018/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Ewa Jankowska

Sędziowie: SA Marcjanna Górską (spr.)

SO del. Bożena Lasota

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2015 r. w Warszawie

sprawy M. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

z udziałem zainteresowanego (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe S.A. z siedzibą w W.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji M. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 marca 2014 r. sygn. akt XIV U 2868/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1018/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2013 r. Zakład (...) III Oddział w W. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia M. N. jako pracownika u płatnika składek (...) S.A w W. wynosi: 1) za lipiec 2009 r. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe - 5030,04 zł, ubezpieczenia chorobowe - 5030,04 zł, ubezpieczenia wypadkowe - 5030,04 zł i ubezpieczenia zdrowotne - 4340,42 zł; 2) za lipiec 2010 r. ubezpieczenia emerytalne i rentowe - 5077,84 zł, ubezpieczenie chorobowe - 5077,84 zł, ubezpieczenie wypadkowe - 5077,84 zł i ubezpieczenie zdrowotne - 4381,66 zł; 3) za lipiec 2011 r. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe - 1777,92 zł, ubezpieczenie chorobowe - 1777,92 zł, ubezpieczenie wypadkowe - 1777,92 zł i ubezpieczenie zdrowotne - 3574,23 zł; 4) za lipiec 2012 r. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe - 5900,00 zł, ubezpieczenie chorobowe - 5900,00 zł, ubezpieczenie wypadkowe - 5900,00 zł i ubezpieczenie zdrowotne - 5091,11 zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że do podstawy wymiaru składek na wymienione wyżej ubezpieczenia doliczył wnioskodawczyni świadczenie urlopowe wypłacone ze środków funduszu socjalnego.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że określone przez płatnika składek kryteria wypłaty świadczenia pozostawały w sprzeczności z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 592). W

rezultacie wypłacone świadczenia nie miały charakteru socjalnego a tym samym nie ma zastosowania § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.).

W odwołaniu od tej decyzji M. N. domagała się jej uchylenia. Przyznając fakt niezłożenia pracodawcy oświadczenia odnośnie swojej sytuacji rodzinnej i materialnej podniosła, że żądanie od niej takich informacji byłoby niezgodne z ustawą o ochronie danych osobowych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Sąd pierwszej instancji wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego płatnika składek - (...) S.A z siedzibą w W., który w pełni podzielił stanowisko odwołującej i dodatkowo wskazał, iż z treści przepisu art. 8 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych wynika, że kryterium socjalne powinno być brane pod uwagę przy przyznawaniu ulgowych usług i świadczeń, jak np. zapomóg, pożyczek itp. W regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych Spółki (...) S.A w W. przewidziana została natomiast możliwość dofinansowania wypoczynku urlopowego pracowników organizowanego we własnym zakresie, w tym w formie „wczasów pod gruszą”. Wysokość dopłaty uzależniona została od wymiaru zatrudnienia.

Nadto zainteresowany podniósł, że dla prawidłowej interpretacji art. 8 ustawy konieczne jest przeanalizowanie innych jej przepisów, np. art. 3 ust. 3, w którym uregulowana została sytuacja świadczeń dla pracowników przez pracodawcę nietworzącego funduszu na zasadach określonych w ustawie. Pracodawcy ci mogą wypłacać tzw. świadczenie urlopowe, które stosownie do ust. 6 tego przepisu, nie podlega składce na ubezpieczenie społeczne.

W tej sytuacji, zdaniem zainteresowanego, dofinansowanie dla pracowników z funduszu socjalnego celem zapewnienia sobie przez nich odpoczynku urlopowego, ustalone odpowiednio do wymiaru czasu pracy miałyby podlegać składce na ubezpieczenie społeczne tylko dlatego, że nie było zróżnicowane ze względu na sytuację życiową i rodzinną pracowników.

Wyrokiem z dnia 3 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 20 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że z Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) S.A w W. z 1997 r. wynika, iż pomoc z Funduszu jest przyznawana do wysokości posiadanych środków z przeznaczeniem między innymi na dofinansowanie wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie (wczasy pod gruszą) - proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy dla każdego uprawnionego korzystającego z urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 14 kolejnych dni kalendarzowych (§ 5 ust. 2 regulaminu). Zgodnie z § 5 ust. 3 Regulaminu, przy przyznawaniu wskazanych świadczeń bierze się pod uwagę następujące kryteria: w pierwszym roku obowiązywania Regulaminu osoby pracujące w warunkach uciążliwych i niebezpiecznych mają pierwszeństwo do korzystania z dofinansowania wypoczynku urlopowego.

Sąd wskazał nadto, że z listy płac przekazanej przez zainteresowanego wynika, iż M. N. w lipcu 2009 r. otrzymała pomoc socjalną z tytułu tzw. wczasów pod gruszą w wysokości 1.000,04 zł brutto, w lipcu 2010 r. z tego samego tytułu otrzymała pomoc socjalną w wysokości 1.047,84 zł brutto, w lipcu 2011 r. otrzymała pomoc socjalną w wysokości 1.093,93 zł brutto i w lipcu 2012 r. otrzymała pomoc socjalną w wysokości 1.000,00 zł brutto.

Oceniając powyższe ustalenia Sąd Okręgowy przyjął, że przedmiotem niniejszego postępowania, określonego treścią zaskarżonej decyzji, było ustalenie, czy wartość wypłaconych M. N. świadczeń z tytułu „wczasów pod gruszą” wskazanych wyżej, powinna być uwzględniona w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w wymienionych okresach.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że nie budzi żadnych wątpliwości okoliczność, iż przedmiotowe świadczenie wypłacone zostały z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Nie budzi też, zdaniem Sądu, wątpliwości okoliczność, iż były to usługi świadczone w ramach działalności socjalnej z tytułu wypoczynku organizowanego przez pracownika we własnym zakresie tzw. „wczasy pod gruszą” w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (obecnie: Dz.U. z 2012 r. poz. 592).

Sąd Okręgowy zaważył, że przepis art. 8 ust. 1 powołanej ustawy stanowi, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. W ustępie 2 stanowi, że zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że w (...) Przedsiębiorstwie Produkcyjno - Handlowym S.A w W. obowiązywał Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych od 1 lutego 1997 r., który w § 5 ust. 2 stanowi, że pomoc z Funduszu przyznawana będzie do wysokości posiadanych środków z przeznaczeniem między innymi na dofinansowanie wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie (wczasy pod gruszą) - proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy dla każdego uprawnionego korzystającego z urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 14 kolejnych dni kalendarzowych.

Odnosząc się do treści cytowanych postanowień regulaminu, Sąd Okręgowy przyjął, że pozostawały one w sprzeczności z ustawą z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i dlatego ustalenia regulaminu w tej części nie mogą być brane pod uwagę. Według Sądu, stanowisko zainteresowanego odwołujące się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r. II PK 74/08 w celu wykazania trafności rozwiązań zawartych w obowiązującym zakładowym regulaminie świadczeń socjalnych jest chybione, bowiem kryterium socjalne, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych odnosi się jedynie do przyznawania ulgowych świadczeń i usług, nie dotyczy natomiast innych świadczeń i usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy. Nie ma natomiast, w ocenie Sądu pierwszej instancji, jakichkolwiek wątpliwości, że świadczenie wypłacane M. N. w formie dofinansowania wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie tzw. „wczasy pod gruszą” stanowi świadczenie, do którego powinno być stosowane kryterium socjalne o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy.

Konkludując, Sąd Okręgowy stwierdził, że wypłacone ubezpieczonej kwoty odpowiadające wartości otrzymanego świadczenia z tytułu „wczasów pod gruszą” za okresy wskazane w zaskarżonej decyzji stanowią przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy (j.t. Dz. U. z 2012r. Nr 361.), który stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz.1585 ze zm.) w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz.1106 z późn.zm.) oraz podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe i ubezpieczenie wypadkowe w rozumieniu art. 20 ust. 1 tej ustawy.

Stanowi także podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (j.t. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz.1027 ze zm.).

Z tych względów i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Apelację od tego wyroku złożyła ubezpieczona M. N.. Jak wynika z jej treści zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu:

- naruszenie prawa materialnego, tj. § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i

rentowe w zw. z art. 2 pkt 1 i art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (dalej zfsś), poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, prowadzące do przyjęcia, że wydatkowanie środków funduszu na wypłatę świadczeń dla pracowników tytułem tzw. „wczasów pod gruszą” powinno nastąpić z zachowaniem kryterium socjalnego, aby nie podlegało składkom na ubezpieczenie społeczne;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 103 pkt 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 3 ust. 6 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych – poprzez ich niezastosowanie;

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i ustalenie, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne nie wlicza się wypłat z zakładowego funduszu socjalnego tytułem tzw. „wczasów pod gruszą” oraz o obciążenie organu rentowego kosztami postępowania; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy temu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania;

W uzasadnieniu apelacji skarżąca odwołując się do wyroków Sądu Apelacyjnego w Poznaniu i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie oraz cytując wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., II PK 74/2008 (OSNP 2010/7-8, poz.88), gdzie stwierdzono, że przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie odnosi się do całości działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej ustawy, a jedynie do ulgowych świadczeń i usług, podniosła, że wbrew ocenie Sądu Okręgowego, świadczenia z funduszu socjalnego pod tytułem „wczasy pod gruszą” nie są ulgowym świadczeniem, do którego należy stosować kryterium socjalne, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o zfsś.

Apelująca podkreśliła, że ani art. 8 ust. 1 ustawy o zfsś, ani inny jej przepis nie definiuje pojęcia „świadczenia ulgowego”. Zaś regulamin funduszu świadczeń socjalnych zainteresowanego kwalifikuje jako świadczenia ulgowe zapomogi i pożyczki.

W tej sytuacji, w jej ocenie, w orzecznictwie sądów powinna ukształtować się wykładnia przepisu art. 8 ust. 1 ustawy o zfsś, zgodna z jego ratio legis, i innymi przepisami regulującymi finansowanie świadczeń socjalnych, jak też funkcjonowanie przedsiębiorców (vide: art. 103 pkt 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej), a nie legalizująca uciążliwy dla przedsiębiorców fiskalizm ZUS-u bazujący na niejednoznaczności przepisów.

Nadto skarżąca zwróciła uwagę, że świadczenie urlopowe wypłacane pracownikom przez małego pracodawcę, niemającego obowiązku tworzenia zakładowego funduszu socjalnego, zgodnie z treścią art. 3 ust. 6 ustawy o zfsś nie podlega składce na ubezpieczenie społeczne. Wnosząc przez analogię, zdaniem autorki apelacji, wypłacane świadczenie z tytułu „wczasy pod gruszą” nie mieści się w kategorii świadczeń ulgowych, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy, natomiast mieści się w pojęciu działalności socjalnej określonej w art. 2 pkt 1) ustawy i jako takie także nie podlega składce na ubezpieczenie społeczne.

Przeciwna interpretacja wymienionych przepisów, w ocenie skarżącej, prowadzi do wniosku, że podmioty gospodarcze nie są równo traktowane, wbrew przepisom ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 220 z 2010 r., poz. 1447, z późn. zm.).

W szczególności można stwierdzić, że naruszony został art. 103 pkt 3 tej ustawy, zgodnie z którym, „Państwo stwarza, z poszanowaniem zasad równości i konkurencji, korzystne warunki dla funkcjonowania i rozwoju mikro przedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, w szczególności przez:(...) 3) wyrównywanie warunków wykonywania działalności gospodarczej ze względu na obciążenia publicznoprawne;” Zainteresowany należy do kategorii średnich przedsiębiorców.

Wobec powyższego, zdaniem skarżącej, wnioski apelacji wskazane na wstępie, są uzasadnione. Do apelacji skarżąca załączyła rozliczenie funduszu socjalnego w latach 2009-2012;

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlegała oddaleniu. Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne jak i wnioski prawne dokonane przez Sąd Okręgowy, nie zachodzi więc konieczność ich szczegółowego powtórzenia.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do oceny, czy kwoty wypłaconego ubezpieczonej M. N. w ramach dofinansowania wypoczynku urlopowego „wczasy pod gruszą” przez (...) S.A. w W. w latach i kwotach wskazanych w zaskarżonej decyzji organu rentowego, powinny być wyłączone z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne na podstawie § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczególnych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106). Zgodnie z treścią wymienionego przepisu podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Przepis ten, jak stwierdził Sąd Najwyższy w akceptowanym przez Sąd Apelacyjny wyroku z dnia 20 czerwca 2012 r., I UK 140/12 (LEX nr 1211542), „nie tylko wskazuje źródło finansowania wymienionych świadczeń (fundusz świadczeń socjalnych), lecz także odnosi się do zasad ich wypłacania, skoro są to świadczenia wypłacane pracownikom "w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych". Ramy te zaś zakreślają przepisy ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz regulaminy ustanawiające zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej”.

Stosownie bowiem do treści art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 592), zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

Z powyższego wynika zatem, że przedmiotowy regulamin, stanowi źródło prawa pracy w rozumieniu art. 9 k.p., a to oznacza, że posiada moc wiążącą zarówno w zakresie dotyczącym kryteriów podziału środków funduszu świadczeń socjalnych, jak i w zakresie ustanowionego w nim trybu przyznawania tych świadczeń pracownikom, uwzględniającego indywidualną ocenę każdego przypadku według przyjętych kryteriów. Taki charakter Funduszu, Sąd Najwyższy po raz kolejny potwierdził w powołanym wyżej wyroku z dnia 20 czerwca 2012 r. I UK 140/12 stwierdzając, że „Postanowienia regulaminu wykorzystania zakładowego funduszu świadczeń socjalnych wydanego na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 592 ze zm.) są wiążące w zakresie określającym tryb przyznawania pracownikom świadczeń, w sposób uwzględniający indywidualną ocenę każdego przypadku w odniesieniu do ustanowionych kryteriów. Pominięcie tego trybu powoduje, że przyznane świadczenia nie mogą zostać uznane za finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczególnych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.).

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż wypłata ubezpieczonej dofinansowania do wypoczynku urlopowego, tzw. „wczasów pod gruszą” w latach 2009 - 2012 dokona została z naruszeniem zasad określonych w obowiązującym u zainteresowanego, Regulaminie zakładowym świadczeń socjalnych. Zgodnie bowiem z treścią § 6 Regulaminu, „wnioski w sprawie przyznawania świadczenia należy składać do pracownika na stanowisku do spraw pracowniczych i kadr Zarządu Spółki”. Takie postanowienie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, oznacza, że przewidziane w nim świadczenia przyznawane są na wniosek osób uprawnionych do korzystania z Funduszu, wymienionych w § 3 Regulaminu.

W przypadku ubezpieczonej jest poza sporem, że taki wniosek o wypłatę dofinansowania wypoczynku urlopowego nie został złożony. Oznacza to, że już tylko z tego powodu wypłacone świadczenie nie mogło być uznane za finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w rozumieniu

cytowanego wyżej § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a tym samym nie podlegało wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz zdrowotne.

W tej sytuacji za niezasadny uznać należało zarzut apelacji dotyczący naruszenia tego przepisu.

Dodatkowo tylko wskazać należy, że nie ma racji autorka apelacji jakoby przyznawanie pracownikom świadczeń tytułem tzw. „wczasów pod gruszą” nie wymagało zachowania kryterium socjalnego. Obowiązek uwzględniania tego kryterium wyraźnie wynika z treści art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, w myśl którego, przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie ulega wątpliwości, że wypłacone skarżącej „dofinansowanie do wypoczynku organizowanego we własnym zakresie” w swej istocie stanowiło „świadczenie”, w rozumieniu cytowanego przepisu.

Powołany w apelacji wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., II PK 74/08, wbrew zamiarowi jej autorki, nie potwierdza prezentowanego przez nią poglądu. Jak wynika bowiem z cytowanej przez skarżącą części tezy tego orzeczenia, Sąd Najwyższy stwierdził, że „przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie odnosi się do całości działalności socjalnej zakładu pracy w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej ustawy, a jedynie do przyznawania ulgowych świadczeń i usług”. Oznacza to, że odnosi się on wypłaconego ubezpieczonej „dofinansowania do wypoczynku”, które niewątpliwie było takim świadczeniem.

Całkowicie chybiony jest także zarzut dotyczący naruszenia art. 103 pkt 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 3 ust. 6 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Przedstawiona w uzasadnieniu tego zarzutu argumentacja w swej istocie sprowadza się do kwestionowania zapisów drugiej z wymienionych ustaw, które według apelującej, dyskryminują przedsiębiorców średniej wielkości, jakim jest zainteresowany.

Fakt subiektywnego przekonania o „nierówności” unormowań prawnych, nie stanowi jednak podstawy do ich niestosowania.

Mając powyższe na uwadze i z mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.